

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Argeta, s.r.o.**, se sídlem Milénova 128/4, Lesná, Brno, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno-střed, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. JMK 78438/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2018, č. j. 30 A 113/2016 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2018, č. j. 30 A 113/2016 - 32 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. JMK 78438/2016 (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. ODSČ-91294/15-19, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele motorového vozidla, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním

provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), které mělo znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k téhož předpisu, jež bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Veverí 18, v Brně dne 22. 1. 2015, v 08:40 hodin. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč. Žalovaný popsal průběh správního řízení. Měl za to, že zasláním výzvy ke sdělení totožnosti řidiče vozidla správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče, avšak bezvýsledně. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, ten však dle centrálního registru obyvatel nebyl nalezen a na uvedenou adresu mu nejde doručit. Žalobce navíc příslušné informace sdělil až po uplynutí lhůty stanovené výzvou. Z těchto důvodů správní orgán věc týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravního přestupku odložil. Proto bylo zahájeno správní řízení se žalobcem o předmětném správním deliktu. Žalovaný měl za to, že správní řízení bylo zahájeno v příslušných prekluzivních lhůtách. Nebylo přitom povinností správních orgánů v projednávané věci nařídit ústní jednání, neboť předmětem řízení nebyl přestupek. Žalovaný dále zkonstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v předmětné věci správně, pokud na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou zaslal žalobci výzvu k úhradě peněžité částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce nesdělil údaje o údajném řidiči motorového vozidla, resp. je sdělil až po uplynutí stanovené lhůty, přičemž uvedená osoba není dle centrálního registru dohátelná a nelze jí doručit na uváděnou adresu. Z tohoto důvodu byla věc týkající se podezření ze spáchání přestupku odložena a následně bylo s žalobcem zahájeno předmětné řízení. Žalovaný ve vztahu k výši uložená pokuty uvedl, že ta se pohybuje v zákonném rozpětí, na jeho spodní hranici, s čímž se ztotožnil.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 13. 7. 2016 ke krajskému soudu, v níž popsal průběh správního řízení. Měl za to, že správní orgán s ním nezákonně zahájil předmětné řízení, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jelikož se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Možnost sdělení pachatele přestupku je zákonem umožněna až do zahájení správního řízení, nikoli pouze do uplynutí lhůty na základě výzvy správního orgánu. Jelikož žalobce jeho totožnost sdělil magistrátu v srpnu 2018, přičemž předmětné správní řízení bylo zahájeno až po půl roce, měl správní orgán dostatek času si vše ověřit. Mohl rovněž předvolat k podání vysvětlení samotného žalobce. Neměl tak zahajovat předmětné správní řízení, neboť za takové situace na to žalobce již nemohl reagovat. Poukaz správního orgánu na to, že v jiné věci se této osobě nedařilo doručovat, je zcela irrelevantní. Ve správním spise chybí jakákoli informace o odložení vlastní přestupkové věci. Správní řízení o správním deliktu bylo zahájeno nezákonně, neboť správní orgán dostatečně nespecifikoval, z čeho jej viní. Správní orgán totiž protiprávní jednání vymezil tak, že se mělo jednat o nedovolené zastavení či stání. Až z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se dozvěděl, že se mělo jednat o stání. Žalobce měl za to, že byla krácena jeho procesní práva rovněž tím, že nebylo provedeno ústní jednání. Pokud bylo prováděno dokazování, měl být o něm žalobce i tak informován a řádně poučen. Výrok správního rozhodnutí je neurčitý, pokud hovoří o tom, že se mělo jednat o zastavení nebo stání, tudíž není zřejmé, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno. Žalobce rovněž trval na stanovisku, že jeho odpovědnost za správní delikt prekludovala, a to s ohledem na příslušnou Metodiku. Správní orgány mu nadto dostatečně a řádně neprokázaly, že vozidlo stálo na daném místě v rozporu se zákonem. Nebylo totiž dostatečně zjištěno, jak blízko mělo vozidlo stát od kolejnice. V neposlední řadě dovozoval, že správní delikt provozovatele motorového vozidla je v rozporu s ústavním pořádkem.

[4] Krajský soud se v odůvodnění **napadeného rozsudku** zabýval otázkou prekluze odpovědnosti žalobce za správní delikt. Vysvětlil, že podle ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká,

pokračování

jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. S ohledem na obsah správního spisu a datum spáchání protiprávního jednání měl soud za to, že tyto lhůty byly v předmětné věci dodrženy a že nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt. Soud rovněž neměl za to, že by předmětná právní úprava byla protiústavní. Jako nedůvodnou shledal i námitku žalobce, že správní orgán zahájil správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud poukázal na to, že žalobce až do odložení přestupku příslušné údaje o totožnosti řidiče neuvedl; to učinil až po odložení přestupku, přičemž i tak se těmito údaji o osobě pana L. Y. coby předmětného řidiče správní orgán zabýval. Vyšel přitom z toho, že totožné osobě se v minulosti nedařilo doručovat, nadto bylo v příslušné aplikaci pro přístup do základních registrů ověřeno, že tato osoba v něm nebyla nalezena. S ohledem na to, že tyto údaje byly sděleny opožděně, dále že správní orgán měl povědomí o nedoručitelnosti předvolání z předchozích případů a že tato osoba nebyla nalezena v registru obyvatel, soud akceptoval, že správní orgán tuto osobu již nepředvolával. Rovněž krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že této osobě se nedaří správním orgánům doručovat. Soud rovněž nezjistil, že by výrok správního rozhodnutí byl vadný z důvodu nedostatečné specifikace vlastního protiprávního jednání, přičemž z něj obsáhle citoval. Slovní spojení „neoprávněné zastavení nebo stání“ převzaté přímo z ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu sice představuje obecnější pojem, pod který lze podřadit jednotlivé dílčí způsoby porušení příslušných dopravních předpisů, přesto však si z něj lze učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež byla navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde se hovoří o nedodržení zákonné vzdálenosti od nejbližší tramvajové kolejnice dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu; totožný popis je i ve výzvě žalobci jako provozovateli vozidla. Žalobci tak muselo být zřejmé, k jakému jednání došlo. Tento popis skutku soud vyhodnotil jako dostatečný, neboť vylučuje záměnu protiprávního jednání. Žalobci tedy muselo být známo, co je mu kladeno za vinu i během samotného správního řízení. Soud nesouhlasil s tím, že by správní orgány musely v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla automaticky nařizovat ústní jednání, neboť zákon jim tuto povinnost neukládá. Samotné dokazování správní orgán prvního stupně provedl v souladu se správním řádem mimo ústní jednání, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Soud rovněž s ohledem na obsah spisu (pořízené fotografie, včetně fotografie měřícího přístroje) dospěl k závěru, že protiprávní jednání bylo žalobci dostatečně prokázáno.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V doplnění doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 9. 2018 namítl, že v jeho věci nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jelikož správnímu orgánu oznámil totožnost řidiče vozidla. Správní orgán však na toto sdělení nijak nereagoval s odůvodněním, že toto oznámení bylo učiněno až po uplynutí patnáctidenní lhůty dle výzvy k úhradě určené částky. Nesouhlasil s krajským soudem, že se správní orgán mohl dovolat toho, že v minulosti téže osobě nešlo doručit a že tuto osobu nenašel ve svém úředním systému. Nadto tyto argumenty uvedl až soud, nikoli správní orgán. Stěžovatel dále dovozoval, že v jeho věci došlo k prekluzi správní odpovědnosti, neboť zákon o silničním provozu v době spáchání správního deliktu neobsahoval vymezení prekluzivní doby. Krajský soud se dále nezabýval novou právní úpravou správního trestání, která je pro stěžovatele výhodnější, neboť stanovuje kratší prekluzivní lhůty. Podmínkou k tomu, aby mohlo být zahájeno řízení o správním deliktu, je, že byla odložena věc týkající se přestupku; v posuzované věci však ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán věc týkající se přestupku odložil. Odkaz krajského soudu na č. l. 1 a 15 a tam uvedená razítka, je nesprávný, neboť věc se neodkládá razítkem. O odložení věci nadto měl správní orgán prvního stupně žalobce informovat. Další procesní pochybení stěžovatel spatřoval v tom, že mu nebylo řádně sděleno obvinění,

neboť se z něj nepodávalo, v čem údajné protiprávní jednání spočívalo. Pokud je ve výroku uvedeno, že se jednalo neoprávněné zastavení nebo stání, jedná se o porušení zákona. Výrok rozhodnutí totiž neumožňuje učinit závěr, že předmětné jednání bylo protiprávní. Správní orgán tedy nekonstatoval, zda jednání spočívalo v zastavení nebo stání; zákon o silničním provozu však zakazoval pouze stání, nikoli zastavení, o kterém hovoří výrok rozhodnutí. Není proto možné ověřit, zda skutečně došlo k porušení ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, když správní orgán fakticky připouští, že se jednalo pouze o zastavení vozidla.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 9. 2018 pouze sdělil, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a že odkazuje na napadené rozhodnutí a své předchozí vyjádření.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, které stěžovatel rovněž uplatnil. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[10] Naplnění tohoto kasačního důvodu stěžovatel dovozuje z toho, že krajský soud nesprávně a nepřezkoumatelně vypořádal otázku údajné prekluze odpovědnosti stěžovatele za předmětný správní delikt s ohledem na novou právní úpravu. K tomu je nutno uvést, že stěžovatel se fakticky touto argumentací zároveň dovolává nezákonného posouzení této otázky správním soudem, proto se k této argumentaci Nejvyšší správní soud vyjádří komplexně. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt, musí zohlednit případnou změnu relevantní právní úpravy nastalou ke dni svého rozhodování – viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46. Pokud však k této otázce ve svém rozsudku neuvedl ničeho výslovně, nelze jen na základě této skutečnosti dovozovat, že by takový rozsudek byl nepřezkoumatelný. Na danou věc je totiž nutné hledět stejně jako na obdobnou situaci, kdy se krajský soud má podle judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v odůvodnění svého rozhodnutí ex offio zabývat otázkou prekluze. Pokud tak neučiní, platí právní věta vztahující se k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 – 95, podle níž *„pokud stěžovatel rozhojní důvody pro vyslovení prekluze vyměřit daň teprve v kasační stížnosti, je nutno mít za to, že se s těmito nově*

pokračování

uplatněnými důvody vypořádal krajský soud mlčky, přičemž nebyl povinen se s ohledem na nedostatek žalobní námitky jimi zaobírat výslovně. Nejvyšší správní soud v takovém případě zvaží, zda jsou kasační námitky v tomto bodě důvodné. Teprve pokud by důvodné byly, bylo by třeba prohlásit rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevyjádřil k otázce prekluze práva doměřit daň, byť tak byl povinen učinit [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“ Nejvyšší správní soud tedy aplikací výše citované věty na daný případ má za to, že napadený rozsudek bez dalšího není zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, protože se ztotožňuje s krajským soudem, že v projednávané věci nedošlo k prekluzi odpovědnosti stěžovatele za správní delikt, resp. za přestupek podle nové právní úpravy. Nejvyšší správní soud totiž setrvává na závěrech uvedených v rozsudku ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 339/2018 - 61, kde k otázce aplikace nové právní úpravy správního trestání s ohledem na kratší lhůty pro zánik odpovědnosti pachatele za přestupek vysvětlil, že „*musí odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 - 19, v němž ve vztahu ke nové úpravě správního trestání obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zejm. příslušných promlčecích (prekluzivních) lhůt konstatoval, že „po vydání napadeného rozsudku nabyl ke dni 1. 7. 2017 účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnícké nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že „[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezánikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud ke jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Nová úprava tak není pro žalobkyni příznivější. Nejvyšší správní soud proto soubíjí s krajským soudem, že pokud nedošlo k prekluzi odpovědnosti stěžovatelky podle právní úpravy účinné do 1. 7. 2017, nezánikla její odpovědnost ani po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky.“

S ohledem na to, že v projednávané věci nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za jiný správní delikt podle ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož „*odpovědnost právnícké osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezabýjel řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*“, neboť ke spáchání předmětného protiprávního jednání došlo dne 22. 1. 2015, přičemž předmětné správní řízení bylo podle obsahu správního spisu zahájeno v únoru 2016, nemohlo s ohledem na výslovnou dikci ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. zachovávat odpovědnost pachatele minimálně v lhůtách podle předchozí právní úpravy dojít k zániku odpovědnosti stěžovatele za předmětný správní delikt.

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a v části týkající se prekluze odpovědnosti žalobce za správní delikt není ani nezákonný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve vztahu ke zbývajícím námitkám stěžovatele a naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující:

[12] Nejvyšší správní soud nesdílí výtky stěžovatele stran toho, že nebyly splněny podmínky pro zahájení předmětného správního řízení, jelikož označil řidiče předmětného motorového vozidla. Nejvyšší správní soud vychází z toho, že důvodem pro nezahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě, která měla předmětné vozidlo řídit, může být skutečnost, že identitu této osoby provozovatel motorového vozidla správnímu orgánu sdělí až v průběhu správního řízení vedenému vůči němu, jehož předmětem je správní delikt provozovatele motorového vozidla. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu

(podle kterého „*Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5.*“), přičemž je potvrzován i rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46. Pokud však jeho identitu sdělí před zahájením správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, zákon o silničním provozu správnímu orgánu nebrání (na rozdíl od situace, kdy bylo zahájeno správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla) v zahájení řízení o přestupku vůči označenému řidiči. Pokud tedy provozovatel motorového vozidla sdělí identitu údajného řidiče sice po uplynutí lhůty dle příslušné výzvy správního orgánu, ale do zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, nelze bez dalšího dovozovat, že byly splněny podmínky pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Jestli-že tedy správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí skutečnost, že již nemůže zahájit řízení o přestupku s označeným řidičem, dovozoval pouze na základě takového (podle něj pozdního) oznámení, nepostupoval správně.

[13] V posuzované věci je však nutné přihlédnout k tomu, že touto otázkou se zabýval i žalovaný, který rozvedl příslušné důvody ospravedlňující závěr, že bylo možné zahájit předmětné správní řízení. Žalovaný totiž správně poukázal na to, že osoba L. Y. je správním orgánům z jejich úřední činnosti známa, neboť se jedná o nekontaktní osobu, jejíž totožnost je uváděna zástupci provozovatelů motorových vozidel, kteří poskytují „tzv. pojištění proti pokutám“ a mezi které patří i společnost FLEET Control, s.r.o., vystupující ve správním řízení jako zástupce v této věci. Osoba L. Y. je známá i správním soudům, jak citoval i krajský soud v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud proto setrvává na rozhodovací praxi, podle níž platí, že pokud provozovatel motorového vozidla prostřednictvím svého „specializovaného zástupce poskytující služby v oblasti pojištění proti pokutám“, označí jako řidiče osobu, která je v jiných řízeních obdobného typu opakovaně týmiž „profesionálními zástupci“ označována za údajného řidiče, ale této osobě se nedá doručit, protože podle zjištění správních orgánů se jedná o osobu, které bylo v minulosti uděleno správní vyhoštění, přičemž v současné době tento cizinec není podle evidence Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu na území České republiky, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt provozovatele motorového vozidla – viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 - 43. Správní orgán prvního stupně (byť tuto skutečnost neuvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) ověřoval totožnost stěžovatelem uvedeného řidiče a zjistil, že se jedná o osobu, jejíž pobyt není na území České republiky evidován. Dostačující pro doložení nekontaktnosti této osoby je i obálka z jiného řízení, z níž vyplývá, že tato osoba nemá na uvedené adrese poštovní schránku.

[14] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že tuto skutečnost (nedosažitelnost označeného řidiče) uvedl až žalovaný v napadeném rozhodnutí, s ohledem na zásadu jednoty správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48) však má Nejvyšší správní soud za to, že nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, pokud o tomto postupu, který Nejvyšší správní soud s ohledem na procesní postup těchto „profesionálních zástupců“ považuje za dostačující, byl stěžovatel informován až v napadeném rozhodnutí.

[15] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že nedošlo k odložení věci týkající se přestupku konkrétního řidiče, Nejvyšší správní soud odkazuje na čl. 1 správního spisu, kde je vyznačeno razítko obsahující potvrzení o tom, že došlo k odložení věci týkající se přestupku, neboť nebyly

pokračování

zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tímto „razítkem“ tak bylo podle Nejvyššího správního soudu ze strany správního orgánu prvního stupně pro účely daného správního řízení doloženo, že došlo k odložení věci týkající se přestupku konkrétního řidiče. K tomu je nutno uvést, že ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2016, neukládalo správním orgánům vydat rozhodnutí (usnesení) o odložení věci. S ohledem na datum odložení věci (dle správního spisu 20. 7. 2015) tedy správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud o odložení věci nevydal usnesení. Nejvyšší správní soud pro posouzení podmínek pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla tedy má za to, že je dostačující, že předmětný správní spis obsahuje informaci o tom, že řízení o přestupku bylo odloženo a že tedy byla splněna podmínka dle ustanovení § 125f, odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

[16] Nejvyšší správní soud rovněž nemá za to, že by správní orgány pochybily tím, že by domnělé usnesení o odložení věci nezaslaly stěžovateli, neboť nic takového jim zákon neukládá. V projednávané věci totiž speciální právní úprava obsažená v ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2016 jasně stanovila, že o odložení věci se vyzoomí pouze poškozený. Jelikož stěžovatel nebyl poškozeným ve smyslu zákona o přestupcích, nebylo povinností správního orgánu jej o odložení věci informovat. Jeho procesní práva a povědomost o odložení věci byla dostatečně garantována možností nahlížet do předmětného správního spisu. Nejvyšší správní soud tedy musí konstatovat, že se stěžovatel nesprávně dovolává ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění od 1. 10. 2016, které se dle přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., použije až na řízení zahájená po nabytí účinnosti této právní úpravy. Až toto ustanovení zakotvilo úpravu, podle níž „o odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyzoomí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyzoomí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“

[17] Obdobně se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit s námitkou stěžovatele stran nezákonného sdělení obvinění a vady výroku rozhodnutí. Pochybení stěžovatel spatřoval v tom, že ze sdělení obvinění se nepodávalo, v čem údajně protiprávní jednání spočívalo. Namítal, že ve výroku je uvedeno, že se jednalo neoprávněné zastavení nebo stání, a není proto možné ověřit, zda skutečně došlo k porušení ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že v Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 11. 2. 2016 je uvedeno, že šlo o porušení pravidel silničního provozu spočívající v „neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Veverří 18 v Brně dne 22. 1. 2015 v 8.40 hodin“. Obdobně je potom i ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že se jedná o porušení pravidel silničního provozu spočívající v „neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (které) bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Veverří 18 v Brně dne 22. 1. 2015 v 8.40 hodin“. Současně je třeba také uvést, že Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla předcházela Výzva provozovateli vozidla, s níž došlo ke spáchání přestupku, ze dne 12. 3. 2015, adresovaná žalobci, v níž bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně „sděluje provozovateli vozidla, že dne 22. 1. 2015 v 8.40 hod. v Brně na pozemní komunikaci Veverří 18, Brno vozidlem RZ X došlo ke spáchání jednání mající znaky přestupku dle § 125c odstavce 1 písmena k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, spočívajícího v porušení povinnosti stanovené ustanovením dle § 27 odstavce 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, tím že: nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.“ Tzn., že již od data předmětné Výzvy, adresované žalobci, bylo jak po stránce skutkové, tak i právní zřejmé, o jaké porušení pravidel

silničního provozu se v předmětné věci jednalo, a toto bylo i v průběhu vlastního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nakonec potvrzeno provedeným dokazováním.

[18] Pokud jde o vlastní hodnocení výroku předmětného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud se v podstatě ztotožňuje s právním názorem krajského soudu v napadeném rozsudku, a to v tom smyslu, že daný výrok obsahuje jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci deliktu. Daný výrok a jeho interpretaci přitom Nejvyšší správní soud považuje za nutné vnímat i v kontextu příslušných pasáží odůvodnění předmětného rozhodnutí, kde se výslovně hovoří o nedodržení zákonné vzdálenosti od nejbližší tramvajové kolejnice, ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že je nutno přisvědčit žalobci (stěžovateli) do té míry, že vlastní vymezení způsobu spáchání přestupku mohlo být specifikováno podrobněji, nicméně i v této podobě je akceptovatelné. Výkladem slovního spojení „neoprávněné zastavení nebo stání“ v kombinaci s právním podřazením § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu (v situaci, kdy daný § 27 jako celek pojednává jak o neoprávněném zastavení, tak i o neoprávněném stání), k jinému závěru podle názoru Nejvyššího správního soudu dospět nelze.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud se tak s posouzením krajského soudu celkově ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu